

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălănită: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

Inalta Curte de casație și justiție s. II: *Nelly Bozianu și Ștefan Gorăneanu (drama din strada Uranus)* cu o Observație de d-l Em. M. Dan.

Curtea de apel din Craiova, s. II: *Avram Marinescu, și alții cu I. Naville & Co. contrafacere de marcă de fabrică.*

Tribunalul județului Neamțu: *Avocatul A. Blancfort cu Lucâl Herșcu, cu o Observație de d-l D. Alexandresco. Informație.*

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 19 Decembrie 1901

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Nelly Bozianu și Ștefan Gorăneanu (drama din str. Uranus)

Atentat la pudoare. — Analisarea și caracterizarea faptelor. — Violența. — În ce consistă. — Constatarea instanței de fond. — Nemotivare. — Casare. — (Art. 264 C. penal).

1. *Analisarea și caracterizarea faptelor constatate spre a ști dacă ele înfățișează elementele juridice ale delictului imputat, este o lucrare de drept pe care are a o controla și face și Curtea de casație, căci alt-fel sentințele și decisiile în materie penală n'ar fi supuse censurei Curței de casație.*

2. *În delictul de atentat la pudoare pentru a exista violență în sensul cerut de art. 264 C. penal nu e suficientă constatarea de către instanța de fond a unor oare-cari fapte ce ar putea fi considerate ca constituind violența, ci trebuie analizată condițiunea fizică și psihică a aceluia asupra căruia se exercită violența, ast-fel că dacă persoana obiectului atentatului consimte, nu mai poate fi vorba de violență în sensul juridic cerut de art. 264.*

Decisiunea 1102/901. — Casată, fără trimitere în urma unei divergențe, decizia Curții de apel București, s. II, No. 1032/901, în urma recur-

sului făcut de Nelly Bozianu și Ștefan Gorăneanu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier C. C. Ștefănescu;

Pe d-nii avocații C. Cernescu, P. Borș, în dezvoltarea motivelor de casare relative la recurentul Ștefan Gorăneanu;

Pe d-l avocat Șonțu în dezvoltarea motivelor de casare relative la recurenta Nelly Bozianu; și

Pe d-l procuror St. Stătescu în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Eces de putere, violare și greșită aplicațiune a art. 264 C. pen. Eroare grosieră de fapte, și nemotivare.

«Curtea de apel stabilind faptele și apreciindu-le în raport cu legea, denaturează prin eces de putere caracterul lor legal, cum vom demonstra. Ea precisează eronat elementele delictului, față cu dispozițiunile formale ale textului.

«Curtea ajunge la soluțiunea dată reținând greșit faptele, și înlătură acte din care rezultă că ceea ce mi se impută nu cadrează cu nici un text de lege și apoi nici măcar motivează pentru ce eliminează constatările indicate în sentința tribunalului care au dovedit neculpabilitatea mea».

Având în vedere că prin decizia supusă recursului Ștefan Gorăneanu este condamnat la un an închisore conform art. 264 al. 1 comb. cu 60 Cod. pen. fiind-că el a cercat să comită un atentat cu violență la pudoarea copilei Lilly Popazu, iar pe Nelly Bozianu fiind că cu bună știință a înlesnit pe Gorăneanu a comite atentatul;

Având în vederea că Curtea de apel enarează în mod mințios deferitele fapte petrecute în seara de 28 Iunie anul 1901 pe de o parte între Nelly Bozianu și defuncta Lily Popazu și St. Gorăneanu și Zane pe de altă parte și afirmă că Ștefan Gorăneanu a atentat la pudoarea defunctei fetei Lilly Popazu cu violență;

Considerând că neputându-se critica decizia Curței de apel în cât privește faptele ce enarează și constată precum și a ideii și a scopului preconcept precum le enarează și primind chiar însăși acele fapte nu numai singuratic ci și în totalitatea lor este a se ști dacă ele nu înfățișează faptul de atentat la pudore cu violență conform art. 264 al. 1 Cod penal;

Considerând că în această privință nu poate fi îndoială că analizarea și caracterizarea faptelor constatate spre a ști dacă ele înfățișează elementele juridice ale delictului imputat este o lucrare de drept pe care are a o controla și face și Curtea de casație căci alt-fel sentințele și decisiile în materie penală n'ar fi supuse censurei Curții de casație; că aceasta însă nu poate fi fiind că atât pentru constatarea elementelor juridice ale faptului imputat cât și pentru motivare sentința sa decizia instanței de fond este supusă censurei Curții de casație ;

Considerând că în speță fiind vorba de atentat la pudoare cu violență săvârșit, Curtea de casație n'are a se opri în fața concluziei ce se afirmă de Curtea de apel că este atentat la pudoare cu violență ci are a controla și temeinicia acestei concluzii afirmate și în deosebi în ce mod e motivată decizia pentru constatarea elementului violenței cerută de art. 264 C. penal, căci și violența ca să existe trebuie nu numai a constata oare-care fapte pe care or cum instanța de fond ar putea să le considere ca constituind violență ;

Că violența ca condiție juridică în cât privește aplicarea art. 264 al. I consistă nu numai în oare-care fapte din partea cui-va ci și în condiția fizică și psihică a aceluia asupra căruia se exercită violența, ast-fel că dacă persoana obiectului atentatului consimte, de violență în sensul juridic nu poate fi vorba ;

Considerând că fiind constant că defuncta Lily Popazu consimte la toate propunerile, la toate seducțiile, participă de bună voie la diferite petreceri prin restauranturi până la ore înaintate și primește a se culca cu Gorăneanu într-o odaie de la otel fiind în aceeași odaie și acea Bozianu care 'i a servit ca mentor pe povârnișul imoralității, pleacă de la otel și nu se plânge la nimeni că violențe s'ar fi exercitate asupra ei; că în toate acele împrejurări când însăși victima primește și capitulează ea a consimțit și nu se întrevede cum ar putea fi vorba în acele împrejurări de atentat la pudoare cu violență ;

Considerând că admitând cu Curtea de apel că violența ar fi nu numai materială ci și morală cum s'ar putea zice că există violență când persoana mai mare de 15 ani asupra căreia s'ar fi exercitat violența nu se opune și consimte ;

Considerând că dacă Curtea susține că ar fi violență morală și materială pentru că voința victimei de a rezista ar fi fost slăbită prin beăturile ei oferite, prin echimosele constatate pe corpul victimei și prin sinuciderea ei, obiectăm, că mijloacele narcotice oferite victimei nu 'i-au micșorat nici adormit voința pentru că e constant că victima s'a putut opune la desăvârșirea pe deplin a atentatului, că echimosele se explică în mod natural în împrejurările date prin deslănțuirea pasiunilor și hărțuile urmate, care nu denotă violența ; iar sinuciderea ca fapt posterior nu confirmă aceea ce Curtea confirmă c'ar fi aducând o dovadă mai mult că atentatul s'a săvârșit fără voința ei pentru că în această direcție ne aflăm în domeniul fantaziei și a impresiilor triste ce ne sugerează sinuciderea unei fete tinere ; că din contră având în vedere nu, mai, precum și trebuie, faptele petrecute de la plecarea

defunctei de la căminul părintesc și până la reîntoarcere fără a ne influența de impresiile acelei sinucideri ele nu implică nici nu dovedesc atentatul cu violență săvârșit, iar sinuciderea are a fi considerată, ori-care ar fi explicația, ca un fapt care n'are a servi întru nimic pentru caracterizarea juridică a faptelor petrecute înainte între Gorăneanu și defuncta ;

Considerând că neputând fi atentat la pudoare cu violență, urmează a se casa decizia și aceasta fără trimitere, de oare-ce nefiind vorba de constatare de fapte ci de aprecierea juridică a faptelor constatate și dacă ele nu înfățișează elementul necesariu pentru aplicarea art. 264 al. I Cod penal ce se impută, care ar fi necesitatea a mai trimite cauza la instanța de fond pentru ca și aceasta să n'aibă alt-ceva a declara de cât că nu este condiția substanțială pentru imputare, adică a violenței, ast-fel că în acest cas ne aflăm în termenii art. 40 legii Curții de casație spre a nu mai trimite ;

Pentru aceste motive, Curtea, în unire cu concluziunile d-lui procuror St. Stătescu, în numele legii, admite motivul I asupra recursurilor ambilor recurenți, fără a mai discuta cele-l'alte motive, și casează fără trimitere decizia Curții de apel București, etc.

Observație.— Hotărîrea de mai sus este un act de înaltă dreptate și de satisfacțiune dată principiilor care erau, cred eu, adânc atinse prin interpretarea instanței de fond.

E adevărat, cum ziceam în reflecțiunile ce făceam asupra hotărîrei tribunalului ⁽¹⁾ că în materie de atentat la pudoare legiuitorul este foarte exigent, că el merge cu severitatea până la a deroga la principiile ce guvernă materia tentativei, pedepsind pe agent chiar atunci când nu din împrejurări străine, ci din propria lui voință s'a oprit de la săvârșirea actului, dar nu a putut înțelege nici o dată legiuitorul să pedepsească atentatul la pudoare comis fără violență.

Inalta Curte de casație pe temeiul dreptului său de a controla dacă instanța de fond a analizat și caracterizat bine elementele juridice ale delictului ⁽²⁾ și dacă această analiză și caracterizare este bine motivată, ne spune că art. 264 nu este aplicabil atunci când «persoana obiectului atentatului consimte».—Nu poate fi vorba de o violență când e consimțiment.

Cât pentru distincțiunea între violența materială și morală pe care o face instanța de fond, nimeni nu o contestă. Cea ce însă trebuie să existe neapărat și în violența fizică și violența morală, este *violența* adică actul comis contra voinței, sau chiar fără consimțimentul victimei ⁽³⁾.

Așa, Curtea de casație francesă a considerat

⁽¹⁾ V. *Curierul Judiciar*, No. 72 din 1901.

⁽²⁾ V. hotărîrea din 1839 Fuzier Herman Rep. gen. vol. VI pag. 288 No. 184, care zice că această apreciere scapă controlului Curții de casație.

⁽³⁾ Garraud vol. 4 pag. 482. Blanche T. V. No. 97.

ca atentat la pudoare comis cu violență faptul unui individ care prin manopere frauduloase s'a introdus noaptea în patul unei femei măritate și trecând drept bărbat al femeii, comite asupra ei un atentat. ⁽⁴⁾ Tot ast-fel Casația franceză găsește violență în manoperile frauduloase întreprinse de un doctor față cu bolnavii ce veneau să'l consulte pentru a'i determina, prin surprindere și fără consimțământul lor să sufere mângăeri și atingeri obscene ⁽⁵⁾.

În speța noastră ar fi trebuit prin urmare ca prin surprindere, prin manopere frauduloase și fără umbră măcar a unui consimțământ să fie determinată victima a merge în localuri de petrecere și apoi la hotel, pentru ca cerințele art. 264 să fie îndeplinite.

Înalta curte găsește însă că lipsesc cu totul și aceste elemente constitutive ale violenței morale și casează fără trimitere făcând ast-fel, cum zicem la început, un act de înaltă justiție.

Em. M. Dan

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA, Secția II

Audiența de la 23 Octombrie 1901

Președenția D-lui G. D. BILDIRESCU, Președinte

Avram Marinescu și alții cu I. Naville & C-nie, contrafacere de mărcă de fabrică

Decisiunea corecțională No. 990/901

Contravenți la legea mărcilor de fabrică și comerț. - Condiții. — Art. 12 din legea mărcilor de fabrică și comerț; art. 28 Codul penal.

Cel ce contraface marca depusă a unui produs al unei fabrici, pentru a'și trece produsele sale similare drept produse ale acelei fabrici, înșelând ast-fel pe consumatori asupra provenienței produsului cumpărat, prejudiciind în același timp și pe fabricantul a cărui marcă a contrafăcut sau imitat, comite o contravenție la legea mărcilor de fabrică și comerț.

Deliberând,

Având în vedere apelurile făcute în termen de către inculpații Avram Marinescu, I. Rădulescu și Stan Roșianu, români, majori, comercianți din Craiova, și de către firma I. Naville și Comp. prin procuratorul său Al. M. Bazelli, contra sentinței corecționale a trib. Doljiu, secția II cu No. 1821/900 prin care pentru contravențiune la art. 12 al. 3 din legea mărcilor de fabrică și de comerț, inculpații au fost condamnați, fie care la cât una sută lei amendă în folosul fiscului cu aplicația art. 28 Cod penal în cas de insolabilitate din parte-le și în mod solidar să plătească trei sute lei despăgubire civilă către firma I. Naville și Comp.

Auzind pe d-nu procuror în concludsiunile luate, pe

⁽⁴⁾ Cas. franceză 27 Decembrie 1883, § 81. I. Fuzier-Herman. Rep. gen. vol. 6 pag. 228. Garraud. vol. 4 p. 482 notă.

⁽⁵⁾ Cas. franceză, 19 Iunie 1884. Fuzier-Herman l. cit. Garraud l. cit.

partea civilă prin avocatul său, și pe inculpații prezenți în ultimul cuvânt în desvoltarea motivelor de apel.

Având în vedere că din actele state în dosarul cauzei (v. p. 3 și 4) se constată că procuratorul firmei Naville, Bazelli din Craiova, face denunțări parchetului local cum că inculpații în cauză, vînd produse similare cu acelea ale casei Naville sub etichete contra-făcute, în urmă de care o cercetare locală prin sub-comisarul cl. I N. Ionescu de la secția III, care procede la cercetare în ziua de 29 Octombrie 1899, din al cărui proces-verbal se constată următoarele: La I. Rădulescu (p. 5 verso) s'a găsit patru sticle pline cu cognac purtând marca contra-făcută. I. Naville și Comp. și 44 goale pe care unele le-a cumpărat de la un oare-care I. Nedelcu, iar 12 de la Avram Marinescu, aceste din urmă, unele purtând etichetele vînzătorului iar altele marca roșie, cu firma Naville, din care o sticlă plină cu cognac a fost confiscată și adusă la Trib. și Curte pentru dovedirea faptului imputat acestui inculpat. La Avram Marinescu (v. p. 6) s'a găsit 17 sticle de cognac purtând marca incrustată a firmei Naville cu diverse spirtoase purtând eticheta inculpatului. La cercetarea locală Costică Diculescu omul de încredere al lui Marinescu și teșghetar al său, în neștiința patronului, declară că sticlele de cognac purtând firma Naville, au fost cumpărate de un an trecut de la un Antonatos în credință că sunt din producțiunea sus zisei case, că acel Antonatos a mai fabricat stăpânului său cognac, din vinul său însă că nu'l știe unde șade nici dacă mai există pentru a fi cercetat în cauză;

Peste câte-va momente survenind și Avram Marinescu și întreat la rîndul său asupra provenienței cognacului, menționat, declară că acele sticle (v. p. 6 verso) precum și cu cele-l'alte găsite în rafturi cu etichita sa, se află preparate spirtoase făcute de dînsul iar sticlele le-a cumpărat cum se găsește din piață de la diverși vînzători. Din sticlele cu cognac s'a luat una care a fost adusă la Trib. și Curte în dovedirea contravențiunii (v. p. 6).

La Stan Roșianu (v. p. 6 verso și 7) s'a găsit 12 sticle goale de cognac purtând firma contrafăcută I. Naville și Comp. din care una goală s'a luat și adus la Trib. și Curte în dovedirea faptului, iar la procesul-verbal Roșianu, declară că le-a cumpărat de la Avram Marinescu ca conținînd marfă din fabricația Naville pe care le-a vîndut ca atare, după cum se dovedește prin însăși faptul găsirei ca goale de conținutul lor a numitelor sticle. Acestea fiind faptele constatate la primele cercetări, sub propriile subscrieri ale tuturilor inculpaților și confirmate prin depozițiunile martorilor ascultați de Curte sub prestare de jurămint, rămîne a se sci dacă inculpații au vîndut cognac, fie preparat de ei, fie cumpărat de aiurea, sub marcă contrafăcută sau imitată a firmei Naville, înșelând ast-fel pe consumatori asupra provenienței produsului cumpărat, prejudiciind în același timp pe I. Naville și Comp, și procurându-și prin acest mijloc câștiguri ilicite;—Or întru cât privește pe Avram Marinescu cunoscînta că procedeul întreprins în speța ce ne preocupă, constituia un fapt, nu numai imoral de concurență nelegală,

ci o infracțiune patentă la legea protecțiunii firmelor de fabrică și comerț. reese cu deplină evidență înteiu din contradicerea sa la procesul verbal, cu teșghetarul seü C. Diculescu, căci pe când acesta declară că sticlele cu cognac le cumpărase de un an de zile de la închipuia ființă a lui Antonatos, Marinescu susține sub propria sa iscălitură, că acele sticle cu aparențe de cognac, ca și cele din rafturi cu eticheta sa, conțin beături spirtoase de diferite esențe, produse ale sale, ear că sticlele le-a cumpărat din piață, discordanță în arătări provenită din faptul că densus a fost cercetat de comisar mai nainte d'a putea comunica cu teșghetarul seü, și prin urmare de a se pune la *unison* după cum s'a întâmplat mai în urmă în cursul procesului. Pe lângă acestea Avram Marinescu, în orașul Craiova, ține *recordul* printre cei mai de frunte comercianți de beături spirtoase, este dotat cu oare-care cultură și foarte experimentat în afacerile comerțului seü, așa că este imposibil de admis ca densus să nu fi cunoscut firma atât de răspândită în țară a lui I. Naville și Comp, și ale cărei produse făcea direct obiectul comerțului seü ;

Considerând că Curtea observând însăși contrafacerea etichetei aflată pe sticlele confiscate de la inculpatul acesta ca și de la cei alți doi, provenite după cum aü arătat acești din urmă, tot din prăvălia lui Avram Marinescu, a constatat dacă nu o asemănare perfectă cu acelea aflătoare la dosarul Curții, pe certificatul grefei Trib. Tecuci cu No. 1974 din 30 Ianuarie 1901 în număr de 7, identice cu marca espuşă conform legii la Trib. și înscrisă în registru sub No. 1 din 19 Martie 1893, totuși de o așa imitațiune, în cât prin însăși aparența lor pe o beătură similară cu aceia produsă de fabrica I. Naville și Comp. putea să înșele pe comunul consumator al cognacului sus zisei firme și scopul legii a fost tocmai prevenirea acestui fapt care isbesce pe de o parte în proprietatea slăpănalui firmei, precum și în interesul consumatorilor ;

Considerând că Avram Marinescu a mai susținut în dovedirea buneii sale credințe, că luând sticlele din piață le-a umplut cu diferite beături spirtoase vânzându-le ca atare, iar nu ca cognac, nu poate fi adevărată, înteiu că sticlele vëzute de Curte poartă în ele o beătură aparentă identică cu cognacul, al 2-lea că inculpatul Roșianu declară că sticlele identice cu cea găsită la Marinescu și cu acelaș conținut le-a cumpărat de la el purtând firma de cognac de Naville și le-a vëndut ca atare și al 3-lea etichetele sunt noi, ne alterate lucru ce nu ar putea fi, dacă le-ar fi cumpărat vechi din piață, căci în acest cas trebuind a le spăla, pentru a le umple cu beăturile aflate în ele, etichetele udându-se de apă, saü ar fi căzut saü s'ar fi deteriorat ceia-ce nu să vede în speță; Că prin urmare din toate acestea rezultă că în cel mai bun cas, acest inculpat și-a procurat aceste etichete și în scop de fraudă și câștig ilicit, le-a aplicat pe buteliile care purta incrustat firma I. Naville și Comp. și în care se află beături similare cu ale sus zisei firme, pe care le vindea ca provenind de la acest din urmă;

Considerând că în ce privește pe cei alți doi inculpați Rădulescu și Roșianu, densusi declară la primele cercetări sub propria lor iscălitură că sticlele de cog-

nac găsite la ei le-a cumpărat de la primul inculpat și le-a vëndut ca cognac Naville, alegă însă că aü fost de bună credință, lucru care nu poate fi admis, fiind că ambii sunt comercianți de oare-care importanță în piața Craiovei, tocmai în ramura beăturilor spirtoase și ca atare le era imposibil a nu cunoaște eticheta firmei lui I. Naville și Comp și al 2-lea știaü bine că Avram Marinescu nu era nici depositarul nici comisionarul numitei firme, iar al 3-lea ce nevoie aveaü să se aprovizioneze de la un al treilea care trebuia să le vëndă produsele fabricațiunii mai scump, ear nu de la fabrică direct, de unde marfa le venea mai eftin lipsind câștigul datorit intermediarului;

Considerând că acțiunea de față introdusă de Ministerul public în urma reclamațiunii lui Bazelli ca mandatar al lui Carol Schul, ear acesta ca procurator al firmei I. Naville et Comp, a fost bine introdusă după cum s'a constatat prin jurn. Curții cu No. 1911/901, aflător la dosar, iar Trib. a făcut în cauză o bună apreciere a faptelor și o justă aplicațiune a legii, atât în ceia-ce privește pedeapsa aplicată inculpaților cât și în ceia-ce concerne daunile civile ;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier C. Georgescu și de acord în parte cu d-l procuror, Curtea, respinge ca nefondate: atât apelul făcut de inculpații Avram Marinescu, Ion Rădulescu și Stan Roșianu, cât și acela făcut de partea civilă firma I. Naville și Comp. contra sentinței corecționale a tribunalului Dolj, s. II cu No. 1821/900.

(ss) G. D. Bildirescu, C. Georgescu, Ath. Herăscu.
p. grefier (s) Bărsănescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI NEAMȚU

Audiența de la 6 Noembrie 1901
Președenția D-lui S. SCRIBAN. Judecător de ședință
Advocatul Al. Blancfort cu Iucăl Herșcu
Sentința civilă No. 403/901.

Onorar.— Salar.— Mandat.— Locațiune de lucrări și servicii.— Distincția dintre aceste două contracte.— Contract nenumit.— Dacă avocatul are drept la onorar.— Lipsa de convenție în privința quantumului onorariului.— Cestie de fapt.— Dreptul instanței de fond de a interpreta și adjuca onorariul.

1. Contractul ce intervine între un avocat și o persoană oare-care, nu e un mandat, nici un contract nenumit, ci o locațiune de servicii.

2. În principiu, mandatul e un contract unilateral, dar poate deveni sinalagmatic ex accidenti, ex post facto. Locațiunea de servicii e, tot-d'a-una, un contract bilateral cu titlu oneros.

3. Mandatul poate fi saü gratuit saü cu onorar ; nici odată cu salar, în care cas se schimbă în o locațiune de servicii.

4. Mandatul se distinge de contractul de locațiune serviciilor prin caracterul, natura intrinsecă a plăței. Dacă plata e privită ca o recompensă, nu ca un echivalent al muncii, ca un salar, atunci avem un mandat ; în caz contrar, e o locațiune de servicii, care nu poate fi nici odată gratuită, căci, în atare caz, n'ar mai eși locațiune, ci mandat.

5. In privința mandatului, legiuitorul român a păstrat, în parte, tradițiunea, dreptul roman, unde mandatul nu avea un caracter reprezentativ, iar gratuitatea era de esența lui. In dreptul român, spre deosebire de acel francez, de asemenea, mandatul n'are caracter reprezentativ, dar gratuitatea e numai de natura, nu de esența acestui contract. Așa fiind, ideia de reprezentare, posibilitatea îndeplinirii unui fapt juridic pentru altul, nu mai distinge mandatul de locațiunea serviciilor; singurul criteriu după care putem dosebi aceste două contracte, fiind caracterul plății; prezența sau lipsa onorarului la mandat; existența imperioasă a salariului la locațiunea serviciilor.

6. In dreptul modern, locațiunea serviciilor se aplică și la lucrările minței, ale inteligenței, la cele intelectuale.

7. Convenția dintre un avocat și un client, în ce privește salariul, poate fi și tacită. In acest caz, fiind o cestiune de fapt, instanțele judecătorești apreciază quantumul salariului, luând în considerațiune munca depusă, greutatea afacerii și reputațiunea avocatului.

S'a ascultat: apelantul lucăl Herșcu, și pe d-l avocat Al. Blancfort în susținerea pretențiunilor sale.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de lucăl Herșcu contra cărței de judecată No. 894/901 a jud. oc. Piatra, prin care e condamnat să plătească d-lui avocat Al. Blancfort, ca onorar, suma de 700 lei, plus 20 lei cheltueli de judecată;

Având în vedere susținerile părților și actele prezentate de intimat pentru ași dovedi pretențiunile sale: că, cestiunea pe care urmează s'o deslege tribunalul este aceea de a se ști dacă advocații au drept la un onorar pentru serviciile aduse de ei, în această calitate, cum și ce raport juridic se naște între avocat și clientul său, cu această ocaziune;

Considerând că, în un prim sistem, se susține că, atunci când un avocat, în această calitate, se obligă să apere interesele unei persoane oare-care, între dênșii se naște raportul juridic numit mandat;

Considerând că, în dreptul roman, mandatul este un contract consensual, prin care o persoană însărcinează pe alta de a face ceva. Acest act juridic implică, din partea mandantului, o încredere particulară în mandatar, așa că, dacă el înșală această încredere, devine infam, *ignominiosus fit*; că mandatul se deosebește de *locatio operarum* prin aceea că aceasta e tot-d'a-una un contract sinalagmatic cu titlu oneros, interesat în privința ambelor părți; pe când mandatul este esențial gratuit; că, dacă intervine o plată, *merces*, nu mai poate fi vorba de mandat, ci saū de o *locatio operarum* saū de un contract nenumit (L. 22, D., *De præscr. verb.*, 19, 5); că mandatul produce, tot-d'a-una, o obligațiune din partea mandatarului și, dacă se întâmplă ca și mandantul să aibă o obligațiune, aceasta va fi ceva excepțional, *ex accidenti, ex post facto*; că mandatarul

lucrează în propriul său nume: nu represintă pe mandant când contractează cu un terțiu;

Considerând că, în dreptul român, după însuș definițiunea ce o dă art. 1532 C. civ., mandatul este un contract nu sinalagmatic imperfect, ci unilateral, în caz când e gratuit, și bilateral, dacă e cu plată; căci, în primul caz, numai mandatarul contractează obligațiunii, iar, în al doilea, după însuși definițiunea ce o dă art. 943 C. civ., contractul devine sinalagmatic, întru cât ambele părți se obligă; că, în puterea unui atare contract, o persoană se îndatorește, fără plată, de a face ceva pe seama unei alte persoane de la care a primit însărcinarea; că, spre deosebire de art. corespunzător francez, 1984, sus-menționatul art. 1532 a eliminat cuvintele *«et en son nom»*, adoptând soluțiunea dată de Marcadé, călăuzul necontestat a redactorilor Códului nostru civil,—admisă și de legiuitorul italian în art. 1737 C. civ. Așa fiind, ideia de reprezentare, de posibilitate a îndeplinirii unui fapt juridic pentru altul, a fost, intenționat, înlăturată de legiuitorul român, ceea ce l'a făcut să se ferească de a întrebuiința cuvântul *salar*, așa de contrar tradițiunii, în art. 1540 civ., cum e în art. corespunzător francez, 1992. De asemenea, art. 1999 francez vorbește de *salar*; pe când art. 1547 român pune cuvântul *onorar*, ceea ce înseamnă că tradițiunea romană a fost păstrată, cu o mică atingere, de oare ce, pe când în dreptul roman gratuitatea era de esența mandatului: *mandatum, nisi gratuitum, nullum est*, — în dreptul român, gratuitatea e numai de natura lui. Așa fiind, plata, în contractul de mandat, nu mai poate cuprinde în sine ideia josnică de *salar*, ci trebuie luată în înțelesul de recompensă; că, dar, noțiunea *onorați* este opozitul aceleia de *salar* (v. a. 1472 C. civ.);

Considerând că, din moment ce intențiunea legiuitorului de a păstra, în parte, tradițiunea, e manifestă, de și art. 1545 și 1546 C. civ. conțin ideia de reprezentare, ele nu pot fi, însă, luate de cât saū ca o scăpare din vedere saū ca o influență tot a dreptului roman, care, une-orî, admitea reprezentațiunea; că, așa fiind, pe când, în actualul drept francez, ceea ce distinge mandatul de locațiunea serviciilor, e ideia de reprezentare, posibilitatea de a face un act juridic pentru altul; în dreptul român, acest caracter al mandatului a dispărut, deosebindu-se de locațiunea serviciilor prin aceea că aceasta e tot-d'a-una un contract sinalagmatic cu titlu oneros, ca și în dreptul roman; pe când la mandat avem saū gratuitate saū plată — onorar, — soluțiune ce divide doctrina; căci, pe când unii autori consideră gratuitatea ca fiind de esența mandatului, alții susțin că mandatul se distinge de locațiunea serviciilor, care se poate aplica și la actele nejuridice, numai prin caracterul lui reprezentativ, ceea ce implică un act juridic având de obiect a crea, conserva, modifica saū stinge niște drepturi;

Considerând că nu se poate susține că acelaș contract, mandatul, să se transforme în locațiune de lucrări când e cu plată, întru cât nu acesta e caracterul ce distinge aceste două contracte, ci *natura intrinsecă, calitatea plății*. In adevăr, după art. 1532 C. civ., mandatul este un contract în puterea căruia o persoană se obligă, fără plată, de a face ceva pe seama unei alte persoane...

pe când, după art. 1470 C. civ., contractul de locațiune a lucrărilor e acel prin care o persoană se obligă a pune lucrările sale în serviciul altuia. Intre aceste două contracte, dar, de și cărmuite de regule diferite, este o mare analogie și, spre a le putea distinge, din analiza textelor, nu găsim alt criteriu de cât cel amintit, căci ideia de reprezentare nu mai deosebete, în dreptul român, mandatul de locațiunea serviciilor. Urmează, deci, că mandatul poate fi sau *gratuit* sau cu *onorar*; în nici un cas cu *salar*, de oare-ce, atunci e o locațiune de lucrări, precum și locațiunea de lucrări gratuită ar fi un mandat. Resultă, prin urmare, că numai natura, calitatea plății, distinge aceste două contracte;

Considerând că, în dreptul modern, spre deosebire de cel roman, contractul de locațiune a lucrărilor nu se aplică numai la lucrările josnice, la *operae illiberales*, ci și la acelea ale minței, ale inteligenței, la cele intelectuale, *operae liberales*, punct ce, iarăși divide doctrina; căci, pe când unii autori susțin că, în ultimul caz e un mandat; alții cred că e o locațiune de servicii; că, dar, avocatul își înstrăinează serviciile, dacă stipulează o plată, trecând drept mandatar numai când lucrează gratuit;

Considerând că atât doctrina, cât și jurisprudența admit, în principiu, că avocații au drept la o plată; că chiar art. 146, al. 4 Pr. civ., spune categoric că «o plată a avocaților, după chibzuiala judecătorei, se va ține în seamă părții câștigătoare»;

Considerând că, în specie, nu s'a stipulat nici o plată; că, dar, trebuie să avem în vedere intențiunea părților contractante; că, dată fiind profesiunea de avocat a intimatului, profesiune lucrativă și care fornează mijlocul său de existență, e de presupus că, între ele, a intervenit o convențiune tacită, — întru cât consimțământul poate fi și tacit, — în virtutea căreia apelantul se obligă de a plăti intimatului un salariu, o plată pentru serviciile ce i le-a adus; că aceasta a fost considerată nu ca o recompensă, ci ca un echivalent al serviciilor aduse; că, dar, convențiunea tacită executată, în parte, voluntar, e un contract de locațiune a muncii, căci și munca, manuală sau intelectuală, e un bun în comerț; că, dată fiind evoluțiunea ce a făcut-o ideia de muncă, ca o consecvență a mișcării social-economice moderne, nu vedem de ce profesiunile liberale ar prefera să treacă drept mandatar, când, în fapt, ori-care proleter intelectual își închiriaza munca sa intelectuală în folosul altuia. Dacă persoanele care exercită o atare profesiune se cred înjosite când sunt privite căși închiriaza serviciile lor intelectuale, n'aū de cât să lucreze gratuit, pentru a fi considerate ca mandatar, ceea ce, în fapt, ele nu consimt, de oare-ce, în locul onorarului nobil, preferă salariul echivalent al muncii depuse, și pe care, cu drept cuvânt, îl urmăresc chiar pe căile justiției. Astăzi, dar, munca fiind liberă, nu mai e o rușine de a lucra intelectual în folosul altuia, căci, în definitiv, fie că e o lucrare a brațelor, fie că e a minței, tot lucrare rămâne și, ca atare, trebuie cărmuite de aceleași regule juridice, căci unde e aceeași rațiune, se impune același drept;

Considerând că, din cele ce preced, resultă că, în

specie, nu poate fi vorba de un contract nenumit, căruia i s'ar aplica regulele contractului cu care are mai multă analogie, adică ale mandatului; ci de un adevărat contract de locațiune a unor servicii intelectuale, avocații fiind, în realitate, niște *locatores operarum*;

Considerând că date fiind alegațiunile necontestate ale intimatului, greutatea afacerii în care a fost angajat, cum și distinsa reputațiune de avocat ce o are d-l Blancfort, tribunalul, în lipsa unei convenții exprese, și în limitele puterii ce i-o dă art. 146 Pr. civ., fiind o cestiune de fapt, apreciind, fixează salariul ce i se cuvine intimatului la suma de 500 lei;

Considerând că, așa fiind, apelul urmează a fi admis, în parte, și a reduce pretențiunile intimatului la suma sus arătată.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință, Scriban, tribunalul admite în parte apelul, și obligă, etc. etc.

(ss) S. Scriban, C. Altangiu.

Observație.— Cuvântul *mandat* vine de la *manum dare*, fiind-că altă dată mandatarul dădea mâna mandantului în semn de credința ce i promisea⁽¹⁾.

Art. 1347 din Codul Calimach (1002 C.) austriac definește mandatul (imputernicirea) tocmeala aceea prin care cine-va primește asuprași o treabă poruncită de altul în numele acestuia spre purtare de grijă.

Adevărata definiție a mandatului o găsim însă în art. 1737 din Codul italian: «Mandatul este un contract prin care o persoană (mandatarul) se obligă, fără plată sau cu plată, de a face ceva pe sama unei alte persoane (mandantele) de la care a primit însărcinarea».

Mandatul este un contract *consensual*, afară de casurile în care legea cere o procură autentică. Aceste casuri sunt determinate de art. 23, 52, 1781, 1788 C. civ., art. 8 L. pentru autentificarea actelor din 4 Sept. 1886, etc.⁽²⁾.

Acest contract trebuie clasificat în categoria contractelor unilaterale, pentru că el nu impune din capul locului obligațiunii de cât uneia din părți, mandatarului. Prin executarea mandatului mandantele poate, ce e dreptul, să fie și el obligat către mandatar, însă această obligație nu și are sorgintea sa în contractul primitiv. Din cele mai sus expuse resultă că mandatul redactat prin un act sub semnătură privată, nu este supus regulelor edictate de art. 1179 (dublul original) și 1180 (bunul și aprobat)⁽³⁾.

(1) Cpr. Baudry & Wahl, *Mandat*, 361. Berriat St. Prix, *Notes élément. sur le C. civil*, III, 7868.

(2) Veți tratatul nostru în limba franceză, p. 291, nota 2. Veți și Baudry et Wahl, *Mandat*, 464.

(3) T. Huc, XII, 17. Guillouard, *Mandat*, 10, 37. Baudry et Wahl, *Mandat*, 476.—Cu toate acestea, unii clasifică mandatul între contractele sinalogmatice (Larombière, *Oblig.*, I,

Contractul unilateral este el însă modificat prin stipularea unui onorariu în folosul mandatarului? Afirmativa se susține de unii ⁽⁴⁾ în cât, în această teorie, contractul de mandat ar fi supus obligațiunei dublului original (art. 1179), nu însă bunului și aprobat, chiar dacă el ar fi fost dat în scopul facerii unui împrumut bănesc, pentru că mandantele nu se obligă a plăti mandatarului o sumă de bani ⁽⁵⁾. Negativa este însă mult mai juridică, pentru că, prin promiterea onorariului, mandantele nu contractează nici o obligațiune, de oare-ce el rămâne în tot-d'-auna liber de a revoca mandatul. Obligația de a plăti un onorariu nu rezultă deci din însuși contractul, ci din un fapt posterior, anume executarea mandatului, pe care voința mandantului poate să-l împedice de a se produce. Or, nu sunt sinalagmatice de cât contractele care, în momentul formării lor, obligă pe ambele părți în mod reciproc (art. 943) ⁽⁶⁾. Mandatul este deci în toate cazurile un contract unilateral.

Mandatul este gratuit de câte ori nu s'a stipulat o plată. Gratuitatea nu este deci de esență, ci numai de natura mandatului. «Prin acceptarea mandatului, mandatarul se obligă, țice art. 662 din Codul german, a îngriji fără plată de afacerea ce 'i a încredințat mandantele» ⁽⁷⁾.

În materie comercială însă, mandatul nu se presupune a fi gratuit (art. 374, § ultim C. com.), pentru că, în genere, câștigul este mobilul comerțului ⁽⁸⁾.

Aceiași soluție este admisibilă în privința mandatului încredințat persoanelor care exercită o profesiune lucrativă ⁽⁹⁾. Astfel, în privința advo-

art. 1102 urm., No. 2), ear alții între contractele sinalagmatice imperfecte. Cpr. Baudry et Wahl, *op. cit.*, 365. Troplong, *Mandat*, 11. P. Pont, *Petits contrats*, I, 801, p. 405. Știm însă că această clasificare a contractelor, admisă de unii autorii moderni, este periculoasă și inutilă, pentru că contractele sinalagmatice așa țise imperfecte, sunt în realitate, contracte unilaterale în momentul formării lor. Așa, de exemplu, mandatul, comodatul și depositul trebuie considerate ca contracte unilaterale, deși mai în urmă (*ex post facto*), ele pot da loc la obligațiunii reciproce, pentru că natura contractului se determină în momentul formării sale. Veți t. V a Comentariilor noastre, p. 11, nota 1.

⁽⁴⁾ Veți Laurent, XXVII, 340. Baudry, III, 906, 913. Baudry et Wahl, *Mandat*, 375, 476.

⁽⁵⁾ Baudry et Wahl, *op. cit.*, 473.

⁽⁶⁾ T. Huc, XII, 17. Guillaouard, *Mandat*, 14, 37. P. Pont, *Petits contrats*, I, 882. Thiry, IV, 220. Arntz, IV, 1462.

⁽⁷⁾ «Durch die Annahme eines Auftrags verpflichtet sich der Beauftragte, ein ihm von dem Auftraggeber übertragens Geschäft für diesen unentgeltlich zu besorgen». — De și, după acest text, mandatul este gratuit, el nu împedice însă stipularea unui onorariu din partea mandatarului. Veți Ernst Barre, *Bürgerliches Gesetzbuch und Code civil, vergleichende Darstellung*, etc., § 119.

⁽⁸⁾ Cpr. Laurent, XXVII, 343. Troplong, *Mandat*, 229. Baudry et Wahl, *Mandat*, 728.

⁽⁹⁾ Veți în acest sens, Cas. rom. *Dreptul* din 1875, No. 49. Bulet. S. I, 1877, p. 12. Bulet. 1878, p. 414. Trib. Roman.

caților, se decide cu drept cuvânt, și această soluție a fost admisă de tribunalul de Neamțu, că, în lipsa unei anume convențiuni, tribunalele apreciază suma care se cuvine avocatului pentru ostenelele sale, de câte ori gratuitatea n'a fost expres stipulată, după cum prevede anume art. 5, capit. 18 din Codul suedez de la 1734 (*titre du commerce*) ⁽¹⁰⁾.

Jurisprudența aplică cu drept cuvânt aceleași principii la arhitecți ⁽¹¹⁾, la arbitri ⁽¹²⁾, la starostii sau peșitorii care ar fi negociat un proiect de căsătorie ⁽¹³⁾, la agenții de afaceri ⁽¹⁴⁾, etc.

Cât pentru chestiunea de a se ști care este natura contractului ce intervine într'un client și avocatul însărcinat cu apărarea intereselor sale, chestiunea este foarte controversată. După un sistem, convențiunea prin care un avocat s'ar însărcina în schimbul unui onorar, a efectua acoperirea unei creanțe, fie pe cale de judecată, fie prin împăciuire, ar fi un contract nenumit și aleator, care se aseamănă cu mandatul ⁽¹⁵⁾.

Alții vęd, din contra, și cu drept cuvânt, în contractul relativ la exercițiul unei profesii liberale, precum este cea de avocat, medic, profesor, etc. o locațiune de opere, pentru că el cuprinde atât serviciile promise cât și un preț stipulat fie în mod expres, fie tacitamente. Eată

Dreptul din 1895, No. 58. Cpr. Troplong, *Mandat*, 163. Arntz, IV, 1466. Planiol, II, 2235. Baudry et Wahl, *Mandat*, 729 urm., 731. Aubry et Rau, IV, § 410, p. 635, nota 8. Veți t. III a Comentariilor noastre, p. 425, *ad notam*; t. V, p. 158, nota 5; t. VII, p. 110 și tratatul nostru în limba franceză, p. 185.

⁽¹⁰⁾ Veți Raoul de La Grasserie, *Les Codes suédois* (Paris, 1895), p. 100, 101. — În caz de stipularea expresă a unui onorariu, tribunalele și permit câte odată de a'l reduce. Am arătat însă cu altă ocazie că această procedare este ilegală, ca una ce calcă convenția dintre părți. Veți în această privință adnotația noastră din *Curierul Judiciar*, No. 67 (1901), p. 563, n. 1. și la autoritățile citate acolo, *adde*, Glasson, nota în D. P. 90. 2. 281. Planiol, II, 2236.

⁽¹¹⁾ Cpr. C. Rouen și Trib. Paris. *Pand. Périod.* 95. 2. 344 și *Curierul Judiciar* din 1896, No. 46. Veți t. V a Coment. noastre, p. 159, *ad notam*.

⁽¹²⁾ Veți Fuzier-Herman, *C. civ. annoté*, IV, art. 1986, No. 35. Boitard, Colmet-Daage et Glasson, *Pr. civ.*, II, 1183, p. 723 (ed. a 15-a). Répert. Sirey, *Arbitrage*, 420. — *Contrá*. Mongalvy, *Arbitrage*, II, 454. C. Lyon. Sirey. 33. 2. 250.

⁽¹³⁾ Veți în acest sens. Cas. rom. și Trib. Ilfov. Bulet. S. I, 1897, p. 6. *Curierul Judiciar* din 1897, No. 12 și *Dreptul* din 1899, No. 60. Baudry, II, 852. Baudry et Barde, *Oblig.*, I, 311, p. 314 urm. (ed. a 2-a). Giorgio Giorgi, *Teoria delle obbligazioni*, etc., III, 384. În privința peșitorilor, chestiunea este însă controversată (Veți articolul nostru publicat în *Dreptul* din 1899, No. 63) și art. 1171, § 1 din Codul Calimachi (879 C. austriac) care declară tocmeala pentru peșitorie fără țărie; ear Andr. Donici voește ca cei ce fac starostii să nu iea nimic, de cât un lucru măsurat și nesimțitor (§ 6, capit. 30).

⁽¹⁴⁾ Cpr. Cas. fr. D. P. 96. 1. 561. Sirey, 97. 1. 269.

⁽¹⁵⁾ Cpr. C. Craiova. *Dreptul* din 1890, No. 76. G. Giorgi, *op. cit.*, III, 28. Boissonade. *Projet de Code civil pour l'empire de Japon*, II, 44. P. Pont, *Petits contrats*, I, 825. Garsonnet, *Pr. civ.*, I, § 103, p. 407 urm. Veți și t. V a Coment. noastre, p. 20.

cum Baudry et Wahl justifică această părere, care era admisă și de Cujas :

«Nous ne voyons pas ce que cette qualification peut avoir de blessant pour les personnes qui exercent de semblables professions ; leur dignité n'en est aucunement atteinte, car le louage d'ouvrage n'a rien de déshonorant... Prétendre que la profession d'avocat ou celle de médecin est gratuite, n'est, au fond, autre chose qu'une absurdité ; car l'intention du client n'est pas de se faire faire une libéralité, et l'intention de l'avocat ou du médecin n'est pas de rendre un service gratuit. Sans doute, les travaux de l'esprit attirent le respect, mais en quoi ce respect est-il méconnu par nous ? En vain aussi dit-on, qu'à la différence de celui qui exerce un travail manuel, l'auteur d'un travail intellectuel ne cherche pas à augmenter sa fortune. Cette idée est des plus contestables, mais fût-elle vraie qu'elle n'entamerait pas notre raisonnement, car la loi ne réserve pas la qualification de locateurs d'ouvrage à ceux qui, par leur travail, essayent d'augmenter leur fortune ; elle l'accorde à tous ceux qui se font payer leur travail, etc.»⁽¹⁶⁾.

Și un alt autor, Glasson, criticând o decizie a Curței din Agen, care hotărîse că avocatul ce primește de a pleda pentru un client, trebuie să fie considerat ca un adevărat mandatar, soluție admisă și de unii autori⁽¹⁷⁾, se exprimă în modul următor :

«C'est une erreur de dire que le talent et la science de l'avocat ne peuvent pas être estimés en argent et ne peuvent, dès lors, pas faire l'objet d'un contrat de leur part. C'est là une vieille théorie empruntée au droit romain et au droit canonique, qui distinguaient entre les occupations libérales et les œuvres serviles. Cette distinction n'est pas de notre temps. Tout service peut recevoir une rémunération en rapport avec sa valeur, peut, en d'autres termes, être évalué en argent. Ce qui le prouve jusqu'à l'évidence, c'est que les honoraires des avocats ne sont pas les mêmes pour tous, précisément parce que tous n'ont pas le même talent, etc.»⁽¹⁸⁾.

Aceasta este și soluția admisă de trib. de Neamțu prin sentința mai sus reprodusă, care este foarte bine motivată.

⁽¹⁶⁾ Baudry et Wahl, *Mandat*, 378, p. 176 (ed. 1). *Idem*. Duvergier, *Louage*, II, 267 urm. Planiol, II, 2232. Colmet de Santerre, VIII, 204 bis urm. Laurent, XXVII, 334 urm. T. Huc. X, 379 urm. Vigié, *Cours élément. de Dr. civ. fr.*, III, 936. Veđi asupra acestei controverse, Répert. Sirey, V^o *Avocat*, 336 urm.

⁽¹⁷⁾ Cpr. Pothier, *Mandat*, 23. Troplong, *Contrat de louage*, II, 791 urm. Trib. Tunis, 23 Dec. 1889, sentință citată în Répert. Sirey, V^o *Avocat*, 337.

⁽¹⁸⁾ Veđi nota în D. P. 1890. 2. 281.

Guilouard⁽¹⁹⁾ se rădică însă cu putere contra acestei teorii, pentru că, după tradițiile baroului francez, avocatul nu poate nici într'un cas să ceară resplata muncii sale ; or, ȳice acest autor, nu poate să existe un contract de locație de opere, fără un preț.

La noi, nu numai că nu există tradiția franceză, dar afară de oare-care excepții, care tocmai justifică regula generală⁽²⁰⁾, instituția baroului este atât de decădută, în cât nu știu dacă va mai putea fi vre-odată rădicată, cu toate că ni se promite o lege nouă în această privință. Ce deosebire între modul cum această instituție funcționează în Franția și în țara noastră ! «Considerând, ȳice Curtea de casație din Franția, în secțiunii-unite (6 Iulie 1813), că legea, onoarea și religia jurământului impun aceluia ce exercită nobila profesiune de avocat, datorita de a examina cu cerșută luare aminte cauzele ce îi sunt încredințate, și de a nu le supune tribunalelor de cât atunci când i se par juste și întemeiate..., etc.»⁽²¹⁾.

Am transcris anume acest frumos considerent, care, de altmintrelea, nu face de cât a reproduce L. 12, § 1, Cod., *De judiciis*, 3, 1, unde se ȳice că advocații nu trebuie să se însărcineze cu o cauză rea și pentru care nu este nici o speranță de câștig, *quod improba sit, vel penitus desperata*, pentru a arăta cât de departe suntem în țara noastră de idealul pe care și-l închipuește cea mai înaltă instanță judecătorească din lume.

Să nu se mai vorbească deci de nobila și frumoasă misiune a avocatului și de tradiția baroului francez, atunci când legiitorul nostru a lăsat atât de mult în părăsire această instituție, în cât, față cu legile noastre, un avocat poate fi chiar comerciant de băuturi spirtoase⁽²²⁾.

Prin urmare, este de datorita legiitorului de a interveni cu o oară mai înainte și de a face ca acei chemați a lumina justiția să fie la înălțimea misiunii lor.

D. Alexandresco.

⁽¹⁹⁾ *Contrat de louage*, II, 696.

⁽²⁰⁾ *Exceptio firmat regulam in casibus non exceptis*, după cum ȳicea Bacon, *de just. univ.*, aforism 17.

⁽²¹⁾ Veđi *Pand. Chron.*, I, anii 1789—1819. I, p. 140.

⁽²²⁾ Veđi *Cas. rom. Dreptul* din 1897, No. 47 și *Curierul Judiciar* din 1897, No. 23.

INFORMAȚIUNI

În numărul viitor vom publica un important articol datorit penei amicului nostru d-l avocat *Georges A. Maury*, cu privire la „*Proiectul de lege al advocaților propus de Baroul de Ilfov*“, ce am publicat în *Curierul Judiciar* No. 1 din 1 Ianuarie corent.